

Да пратя министритѣ—на тѣхъ надежда нѣмамъ!“
— И ето що намислила. Остригала си тя руситѣ коси, облѣкла се като мжжъ, взела си гуслата и безъ да каже нѣкому, трѣгнала на пжтъ.

Отишла тя въ двора на злия царь и засвирила съ гуслата, но тѣй хубаво че 100 години да слушашъ да се не наслушашъ. Царьтъ като чулъ такава хубава свирня, веднага заповѣдалъ да повикатъ гусларя въ палата му.

— Отъ коя земя си, чудни свирачо, отъ кое царство?

— Отъ малкъкъ ходя, царьо честити, по бѣлия свѣтъ; хората веселя и себе си храня.

— Хайде остани при мене 2—3 дена, азъ хубаво ще те наградя!

Гусларьтъ останалъ; по цѣлъ день прѣдъ царя свирилъ, а той слушалъ и не се наслушвалъ. И какви чудни, какви, сладки пѣсни се изливали прѣдъ него! Всѣка мжка, всѣка скръбъ като съ ржка отнемали! — Прѣживѣлъ гусларьтъ три дни у царя и трѣгналъ да си отива.

— Какво да ти платя за свирнята? — го попиталъ царьтъ.

— Подари ми единъ клѣтникъ — затворникъ, царьо; ти си имашъ много въ тъмницата, а мене ми трѣбва другаръ за подалечни земи; по нѣкога нѣма съ кого и дума да си продумамъ.

— Ела и избери си когото искашъ, казалъ царьтъ и повелъ гусларя къмъ затвора.

Свирачьтъ разгледалъ затворницитѣ, избралъ си затворника-царь и трѣгнали заедно да пжтватъ. Като дошли до своето царство, царьтъ казалъ: Пусни ме, добрий човѣче, азъ не съмъ простъ затворникъ, а самия царь на тази земя; колкото щешъ откупъ земи; ни пари, ни селяни ще пожаля!“ Тукъ тѣ се сбогували и всѣки трѣгналъ по своя пжтъ. — Царицата побързала и по око-